

BLAKE CROUCH

VERONICA ROTH

AMOR TOWLES

LEAF

SPR

DE
X

GELECEKTEN
ÖYKÜLER

ANDY WEIR

N. K. JEMISIN

PAUL TREMBLAY

İLERİ SAR: GELECEKTEN ÖYKÜLER

Orijinal adı: Forward

© 2019, ARK, Veronica Roth

© 2019, SUMMER FROST, Blake Crouch

© 2019, EMERGENCY SKIN, N. K. Jemisin

© 2019 by Cetology, Inc., YOU HAVE ARRIVED AT YOUR DESTINATION, Amor Towles

© 2019, THE LAST CONVERSATION, Paul Tremblay

© 2019, RANDOMIZE, Andy Weir

Yazanlar: Veronica Roth, Blake Crouch, N. K. Jemisin, Amor Towles, Paul Tremblay, Andy Weir

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

Yayıma hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap InkWell Management LLC ve Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. ortak düzenlemeleriyle basılmıştır.

1. baskı / Ocak 2023 / ISBN 978-625-8021-99-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BLAKE CROUCH

VERONICA ROTH

AMOR TOWLES

LEARN

SHARE

DE
X

GELECEKTEN
ÖYKÜLER

Çeviren:

Bige Turan Zourbakis

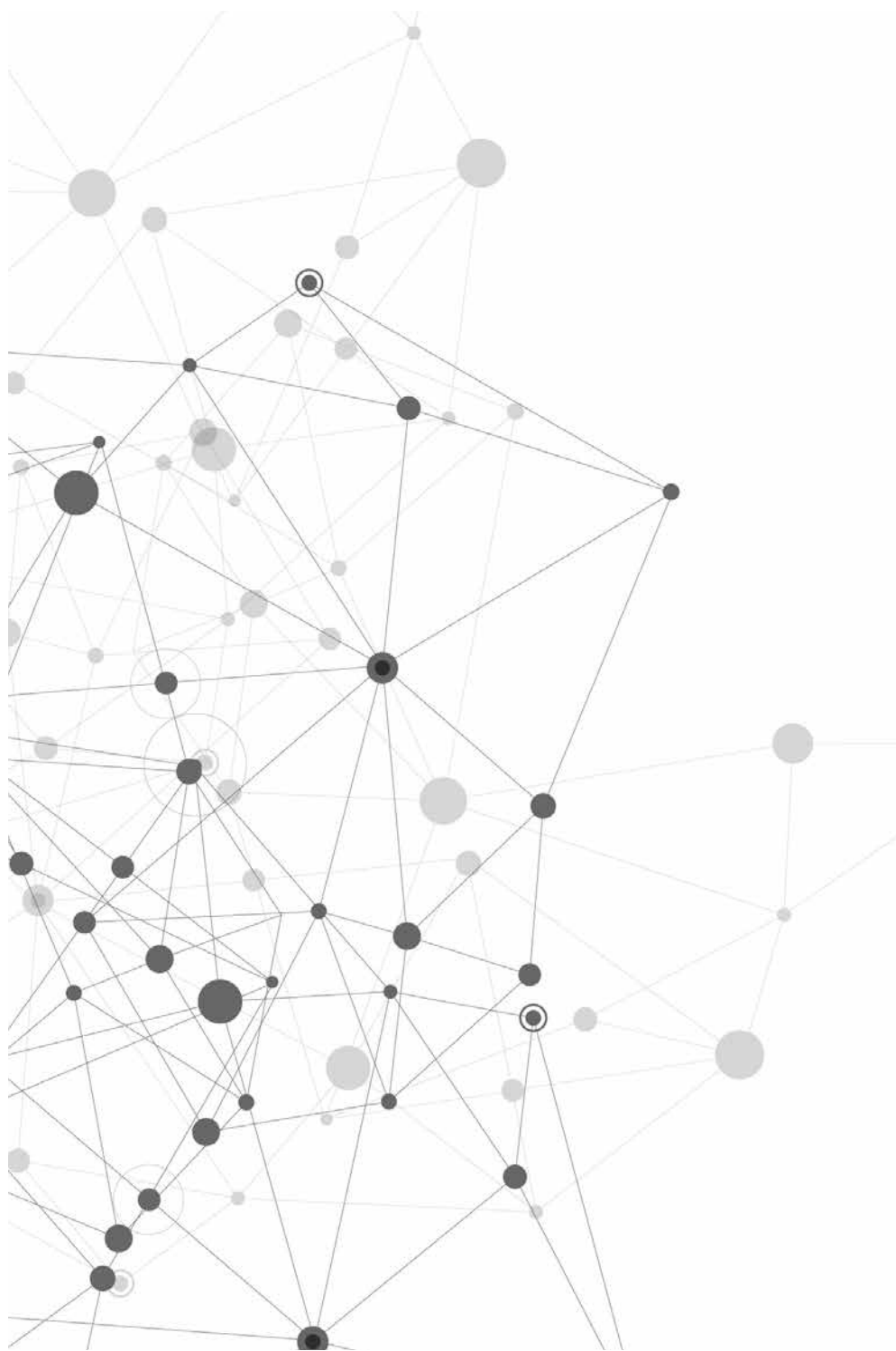
ANDY WEIR

N. K. JEMISIN

PAUL TREMBLAY

İçindekiler

1. Summer Frost-Blake Crouch	7
2. Acil Durum Derisi-N. K. Jemisin	79
3. Ark-Veronica Roth.....	111
4. Destinasyona Vardınız-Amor Towles	145
5. Son Konuşma-Paul Tremblay	187
6. Rastgeleleştir-Andy Weir	231

The background of the entire image is a complex, abstract network of thin grey lines connecting various sized grey circles of different shades, from light to dark. The circles are scattered across the page, and the lines form a dense web of connections, some forming triangles and other polygons. The overall effect is that of a digital or social network map.

SUMMER

FROST

**BLAKE
CROUCH**

Senden, Yaratıcı, benim kilimden
İnsan şekli vermeni mi istedim?
Senden rica mı ettim
Beni karanlıktan arşa çıkarmanı?

-John Milton, *Kayıp Cennet*

Bir

Yirmi dakika önce, Fairmont Otel'in önünden Maserati'yi güpegündüz çalmasına seyirci oldum. Şimdiyse üç araba arkasından takip ederken tek görebildiğim üstü açık arabanın koltuğunda dalgalanan sarı saçları ve dikiz aynasından yansıyan pilot gözlüğüydü.

Yeşil ışık yandı.

Trafikle birlikte Presidio Parkway ve Marina Bulvarı'nın kesiştiği kavşakta gaza bastım, Güzel Sanatlar Sarayı'nın kubbesi dikiz aynamda giderek küçüldü.

Presidio'nun kuzey kenarında yol alıyorduk, tünelden ve gişelerden geçtik, sonra köprünün ilk turuncu kulesine doğru rampayı çıkmaya başladık. Bu sabah hava sisli değildi, koy gerçek olduğuna inanamayacağımız kadar mavi bir gökyüzünün altında pırıl pırıl parlıyordu. Birkaç simge bina haricinde yan aynamdan gördüğüm beyaz şehir, tanıdığım şehre hiç benzemiyordu.

Sol kulağımın arkasına iliştilmiş Ranedrop'a dokundum ve konuştum, "Brian? Duyuyor musun?"

"Çok net duyuluyor bu taraftan, Riley."

"Fairmont'tan çıkarken onu yine yakaladım."

"Hangi istikamete doğru gidiyor?"

"Beklendiği üzere, kuzeye."

"Eve dönüyor." Brian'ın sesinden rahat bir oh çektiğini duydum. Ben de aynı his içindeydim. Arabayı kuzeye doğru sürmeyi seçmesi, haklı olduğumuzu kanıtlıyordu. Belki de bu plan işe yarardı. Birazdan yaşanacakları düşününce içim titredi ve ikinci

kulenin altından geçtiğim gibi yavaş yavaş Marin County'ye, bir zamanlar olduğu haline doğru yokuş aşağı inişe geçtim.

*

Akşamüstü saatlerinde San Francisco'nun kuzeyindeydim, otolunun çok uzak bir kısmında. Onu göremeyeceğim kadar uzaktaydı, aramızda en az bir buçuk kilometre vardı ama hiç dert değildi. Nereye gittiğini avucumun içi kadar iyi biliyordum.

Altımdaki cip keskin virajı alırken direksiyona iyice yapıştım. Yan bariyerler olmadığından en ufak bir kontrol yitimi sonucu dağın yamacından aşağı, kurşuni gri denizin dibini boylardım. Bir zamanlar insanların bu yolda araba sürmelerine izin veriliyor olması akıl almaz bir şeydi.

Sis farlarından çıkan iki ışık huzmesi pusu, kılıç gibi yarıyordu.

Hava soğudukça ön cam ıslanmaya başladı.

Uzakta demir giriş kapıları belirdi. Şimdi sulusepken yağış vardı ve yolun kenarına çekilmiş dört metrelik çitin en tepesine burulmuş, jilet gibi keskin tellerden sular damlıyordu.

Dökme demir giriş kapılarına varmadan telefon kulübesinin önünde durdum. Malikânenin adı, kemeri oluşturan kızılağaç kerestelerinin üstüne özenle kazınmıştı –**SUMMER FROST**.

Elektronik kapının şifresini girmemle demir yukarı kalktı. Tek şeritli asfalttan evin girişine doğru arabayı sürerken kusursuz mesafeyle dikilmiş çam ağaçlarından oluşan koruya girmiş oldum.

Beş yüz metre sonra, ağaçların arasından açıklığa çıktım ve yamacın tepesindeki evi gördüm.

Taş ve camdan yapılmış bu bina denize doğru çıkıntı yapan yüksek bir burnun tepesine düşecek gibi tünemişti sanki; mimari stili bir Japon şatosunu andırıyordu.

Daire şeklindeki garaj yolunda çalıntı Maserati'nin yanına park ettim ve motoru kapattım.

Sis dağılıyordu –en azından bir anlığına dağıldı.

Üstü açık arabanın yumuşak tavanı kapatılmıştı, içerideki deri koltuklar ıslaktı.

Soğuk hava ıslak sedir, okaliptüs ve pagodaya benzer evin her iki yanından yükselen bacalardan çıkan incecik dumanın kokusunu taşıyordu. Her şey normal gibiydi. *Hemen hemen.*

Ranedrop kulaklığıma tekrar dokundum. "Geldim."

"O nerede?"

"Evin içinde sanırım."

"Lütfen kendine çok dikkat et."

Dramatik bir eğime sahip saçakların altından taş basamaklara doğru yürüdüm, deniz camlarıyla bezeli kapı içeriden gelen ışıkla ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kapıyı ittim, kalbim ağzımda gümlerken içeri girdim. Tam karşıda, evin tam merkezinde, yukarı doğru çıkan süslü püslü bir merdiven üç katı birbirine bağlıyordu. Yakında bir yerde el yapımı bir şelale, taşların üstünden akıp bir süs havuzuna dökülüyordu ve havada sandal ağacı, vanilya ve eski pipo dumanı karışımı bir koku var gibiydi. Her taraf koyu renk deri ve daha da koyu renkte ahşapla donatılmıştı. Taş heykellerin tamamı tarihöncesinde yapılmış gibi bir görünümüne sahipti. Az ötede bir 14. Louis çalışma masasının üzerinde asılı duran Escher çizimi gözüme çarptı, daha önce hiç fark etmemişim onu.

Islak ayak izleri ışığın pirinç kâğıdı fikstürlerle yumuşatıldığı şık apliklerle aydınlatılmış koridora doğru gidiyordu.

Ayak izlerini takip ettim ve en sonunda beş metre yüksekliğinde, katedrallerinkini andıran kubbeli bir tavana sahip kütüphaneye vardım. Koca koca pencereler dağın yamacına ve denize inen yarlara bakıyordu.

Nehir taşlarıyla kaplı şöminede çatırdayan odunların cıvırtıları hariç, ortalık sus pustu.

Odanın ortasındaki kürsüye doğru ilerledim. Üzerinde, açık durumda devasa bir kodeks vardı; kalın, haşır huşur kuruluğtaki sayfaları yılanmaktan kararmıştı. Uzun zaman önce ölmüş bir dilin kelimeleriyle kaplıydı; metin, taş bir sunakta yatan, saman sarısı saçlı çıplak bir kadının kabataslak çiziminin üstüne sarılmıştı. Kadının kalbinden kan olduğunu akla getiren koyu renk bir çizgi

önce taşa, oradan da yerlere akıyordu. Cüppeli bir karaltı, kadının tepesinde durup eğilmiş, sayfaları açık bir kodeks tutuyordu ve o kodeksin açık sayfasında da sunakta yatan bir kadının başında eğilmiş, elinde sayfaları açık durumda bir kodeks olan cüppeli bir adam figürü vardı.

Kürsüden uzaklaşıp kütüphanedeki spiral merdivenlerin birinden yukarı çıkararak daha yüksekteki raflara uzanmak için yapılmış ince pervaza bastım.

Le Grand Grimoire ou Dragon Rouge başlığını taşıyan bir kitabın sırtı, kızın dokunduğu yerlerde hâlâ nemliydi. Kitabın sırtına elimle bastırdım ve kitaplık yana sallanarak açıldı.

Eski tip cep telefonumu çıkarıp fener uygulamasını açtım ve dar, karanlık koridora adımımı attım. Kızın parfüm kokusu havada asılı kalmıştı –güller ve egzotik kokular.

Daha önce hiç kokusunu alacak kadar yakınına gelmemiştim, heyecandan kalbim duracaktı.

Gizli geçit, malikânenin duvarlarının içinde kıvrılıp büküldü ve sonra birden dönerek yükselen dimdik bir basamakla yukarı tırmandı ve ancak bir çocuğun eğilmeden geçebileceği boyutta bir kapıyla sona erdi.

Kristal tokmağı tuttum, yavaşça çevirerek açtım ve bir merdivenin altındaki gölgeden çıkıp bir yatak odasına ulaştım.

Yatak buruşuk ve dağınıktı. Yerde boş bir burbon şişesi, şöminede çıtırdayan bir ateş. Pikapta Bach'ın 1 Nolu Viyolonsel Süiti çalıyor ve notalar havada fırtına bulutları gibi savruluyordu.

Odanın karşı tarafında banyoya giden kapıda pirinç kâğıdının arkasından ışık sızıyordu. Oraya doğru ilerledim, sürgülü kapıyı yana çekip açtım.

Her taraf mumlarla doluydu, aynalardan ve küvetten mum ışığı yansıyor, beyaz küçük dikdörtgen fayanslar su buharıyla terliyordu.

Bir başka burbon şişesi, pençe ayaklı küvetin yanındaki mermerdeydi; küvetin içindeyse çenesine kadar batmış bir adam.

Aman Tanrım. Kızın ona gitmiş olabileceğini düşünmüştüm ama bunu hiç beklemiyordum.

Adamın göğsündeki beş bıçak yarısından ve boynundaki yarıktan fıskıran kan, suyu kırmızıya boyuyordu.

Küvetin kenarına yaslanarak çömeldim. Suyun yüzeyinden yükselen buharda kan kokusu olduğunu tahmin ettiğim hafif bir metalik koku gizliydi. Mum ışığında bile adam inanılmaz derecede solgun görünüyordu.

Gözleri güçbela açtı.

Feri kaçmıştı, yavaşça sönüyorlardı.

“Sana bunu o mu yaptı, Oscar?” diye sordum. Hiç cevap vermedi, gözleri yaşlardan ve yaklaşan ölümden camlaşmıştı. Derken can çekişerek son nefesini verip küvetteki şarap rengi sıvının altına doğru kaydı.

Doğrudum, tekrar yatak odasına girdim, camlı kapılar evin en yüksekteki balkonuna açılıyordu. Dışarı çıktım, serin alacakaranlıkta demir parmaklıklara doğru yürüdüm.

Güneş ufka tutunmaya çalışıyordu; puslu hava bütün ışığını emmiş, onu uzakta soğuk bir kızıl topa çevirmişti.

Üç yüz metre aşağıdaki plajda dalgalar siyah kumsala vuruyordu.

Dağ yamacında bir hareket gözüme ilişti, hava kararmaya başlasa da, bir sarı saç uçuşmasından o olduğunu anladım. Malikânedan uzaklaşıyordu, aşağıya doğru uzanan ve onu sonunda deniz kıyısına ulaştıracak olan bir patikadan yamacı iniyordu.

*

Tekrar dışarı çıktım, evin taş temelinin çevresinde döndüm, burun ucuna doğru gittim, oradan dağın yamacından geçip mavi alacakaranlığa karıştım. Az sonra dört ayak üstüneydim; alçak otlara tutuna tutuna plaja doğru indim ve güneş ufukta gözden yiterken her şey mavinin binlerce tonuna büründü.

Dalga sesleri yükseldi, yakınlaştı.

Ve uzakta, siyah kumlu plajda onun yürüdüğünü gördüm.

*

Ben kumsala ulaştığımda hava sadece kararmış değildi; zifiri karanlıktı. El fenerimi kullanarak onun ayak izlerine rastlayana kadar plajın her yerini aradım.

Benden ne kadar ileride olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmaksızın koşmaya başladım, solumda kıyıya vuran dalgalar, gözlerimi yakan ter ve soğuktan uyuşan ellerimle koştum.

Telefonumun fenerinin aydınlattığı, pürüzsüz siyah kumlar haricinde hiçbir şey görünmüyordu. On beş dakika, belki de daha uzun süre boyunca koştum. Koştum da koştum, nihayet bir parça ay ışığı sisi delip dış dünyayı yeniden görünür kıldı.

Deniz kabarmıştı, karaya yaklaşan dalgaların son damlaları ayakkabımın altına ulaştı ve ayağımın altındaki kumları yumuşattı.

Yakın bir mesafede kayalar suyun içinde gemiler gibi dimdik yükseliyor ve onları döven dalgalarla köpüğe bulanıyordu. Onların da ilerisinde, her şeyin bittiği yerde, bir deniz feneri denizin içine kadar giren kara parçasının ucunda nöbetteydi, fenerinden çıkan ışık sisin arasında bir külâh ağzı gibi genişleyerek dönüyordu.

Birden durdum –tam önümdeydi, fenere doğru yürüyordu. Seslendim ona, “Max!”

Yürümeyi kesti ve dönüp baktı. Gözünde hâlâ güneş gözlüğü vardı ve ay ışığında sağ elindeki bıçağı gördüm, kapkara kana bulanmıştı.

“Neden kocanı öldürdün?” diye sordum.

“Kocam değil. Oscar, Max’i bıçakla iki bin otuz dokuz kere öldürdü.”

“Sana zarar vermeyeceğim, Max” dedim. “Adım Riley. Bana güvenebilirsin.”

“Git.” Sesi son derece tonlamasızdı ama bıçağı bana doğrulttu. “Riley, Max’ten uzak.”

Bir adım geri attım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Bıçakla deniz fenerini işaret etti.

“Niye?”

“Gidilecek tek yer.”

“Asla ulaşamayacaksın oraya” dedim. “Ne kadar yürürsen yürü, o hep o kadar uzakta olacak.”

“Cevap ver neden.”

“Çünkü bu istikamette gidebileceğin en uzak mesafe burası. Tıpkı çöl gibi. Tıpkı Monterey gibi. Okyanusu yüzerek geçmeye çalıştığın zaman gibi aynı. Burası kuzey hududu.”

“Hudut ne?”

“Bir sınır. ‘Sınır’ nedir anlıyor musun?”

“Evet.”

“Neden hep en sınıra gidip duruyorsun?”

“Orada ne olduğunu, oradan sonra ne geldiğini öğrenmek için.”

Hayal ettiğimizden çok ileri seviyedeydi.

“Senin gördüklerinden fazlası var” dedim. “Çok, çok daha fazlası. Sana göstermemi ister misin?”

Bana doğru bir adım attı, bıçağı daha sıkı kavradı. Ben birkaç adım geriledim, dalgalar ayakcabılarımın üstünden geçti, buz gibi tuzlu deniz suyuyla çoraplarım sırlıslam oldu.

“Max’e ne oluyor?” diye sordu.

Bu sorunun cevabına nereden başlanırdı ki? Ben daha denemeye kalkmadan bir çığlık tepemizde asılı duran sisi deldi. Kafamı kaldırıp baktım ve ay ışığının kemik beyaz parıltısının önünden geçen üç hırpani karaltı gördüm.

Kanatlı yaratıklardan bir tanesi gökten bomba gibi düşüşe geçti ve dalgaların çarptığı noktanın üstünden uçarken devasa kanatlarının çırpışını ve iniş yapan diğer ikisinin bağırışlarını duydum.

“Max, benimle gelirsen seni kurtarabilirim. Aradığın şeyi sana gösterebilirim.”

“Nereye gitmek?”

“Dağın yamacında bir mağara var.” Kıyıya doğru ilerlemeye başladım fakat harpiller üstümüze doğru inişe geçerken Max olduğu yerde durdu.

“Maxi hadi!”

Grubun lideri birkaç saniye uzaktaydı, anormal derecede uzun

kollarını iki yana açmıştı, pençeleri ay ışığında masmavi çelik gibi parlıyordu.

Canavar iğrenç kokulu bir sıcaklık ve çürümüşlük saçarak birkaç santim yakınımdan uçup giderken yere düştüm ve ıslak kuma dümdüz yattım.

İkinci harpi de yanımdan geçti; kafamı kaldırıp bakınca Max'in, olduğu yerde kazık çakmış gibi dikildiğini, üçüncünün de inişe geçtiğini gördüm. Max bıçağını tam önünde yukarı kaldırdı ve dik bir şekilde harpinin karnına soktu; harpi acı ve ıstırapla bir çığlık atarak girdaba kapılmış gibi dönüp son sürat kumsala düştü.

"Max! Benimle gel!"

Dağa doğru koşmaya başladım, omzumun üzerinden dönüp baktım, ay ışığında sisli hava elektrik yüklü gibiydi. İki kara nokta denizin içindeki sarp kayalıklardan yukarı tırmanıyor ve bir kez daha inişe geçmeye hazırlanıyordu.

Max ensemdeydi ve mağaranın ağızı tam önümüzdeydi. Telefonumu cebimden çıkarıp fenerin ışığını açtım ve kayalıklardan mağaranın ağızına kadarki birkaç metrelik mesafeyi tırmandık. Geçit daracık ve yamru yumruydü, ıslak kayalardan üstüme sular aka aka el yordamıyla bir tünelin içinden dağın derinliklerine daldım.

Beş metre sonra geçit genişleyip bir odaya açıldı, önümüzde iki dar geçit daha vardı. Tünelden eğilerek çıktım ve Max'e yardım etmek için elimi uzattım. Mağara ağızından içeri giren harpilerin sesi boşlukta yankılanmaya başlamıştı.

Dedim ki, "Soldaki tünel seni Fairmont Otel'e geri götürür. Tanıdığın, bildiğin dünyada yaşamaya devam edebilirsin. Diğer tünelse sana sınırların devamında ne olduğunu gösterir. Gerçek olan şeyleri."

"Gerçek' ne demek?"

"Hakikat."

Max karanlık geçide doğru baktı. "Max'e orada ne olduğunu söyle."

"Söyleyemem. Ya da söylerim ama sen henüz kavrayamazsın. Öğrenmeyi istemek zorundasın. Bu seçimi kendin yapmak zorundasın."

Bazıları için dünyanın sonu, diğerleri içinse sadece bir başlangıç.

Ünlü bilimkurgu yazarı ve senarist Blake Crouch'un derlediği 6 cüretkâr öykülük bu koleksiyonda, teknolojik gelişmelerin insanlığa getirdiği sonuçları araştıran çağdaş edebiyatın en ileri görüşlü, ödüllü, büyük yazarları parlak bir hayal gücüyle yarına işaret ediyorlar.

Kara mizahtan tüyler ürpertici distopyalara uzanan bu öykülerle ileriye sarıp geleceğe göz atmaya hazır mısınız?

- ↳ *Wayward Üçlemesi*, *Karanlık Madde* ve *Sahte Bellek* romanları ile çoksatan yazarlardan **Blake Crouch**, **SUMMER FROZE** ile bilgisayar oyunları ve yapay zekânın sınırlarını tartışmaya açıyor.
- ↳ *Kırık Diyar* üçlemesinin Hugo Ödüllü yazarı **N. K. Jemisin**, **ACİL DURUM DERİSİ** ile kendi kendini yok eden gezegenimizde post apokaliptik bir aydınlanma öyküsüyle karşımıza çıkıyor.
- ↳ *New York Times*'in 1 numarası *Uyumsuz* üçlemesinin yazarı **Veronica Roth**, **ARK** ile okuyucularını Dünya'nın yok oluşunun arifesinde genç bir bilim insanıyla tanıştırtıyor.
- ↳ *New York Times* çoksatanı *Moskova'da Bir Beyefendi*'nin yazarı **Amor Towles**, **DESTİNASYONA VARDINIZ** ile yakın gelecekte çocuk yetiştirmenin cesur ve yeni bir yolunu keşfe çıkarıyor bizleri.
- ↳ Bram Stoker Ödüllü "Kafamdaki Hayaletler" öyküsüyle Stephen King'i korkutmayı başaran **Paul Tremblay**, **SON KONUŞMA** adlı tüyler ürpertici öyküsünde bilinç ve etik arasındaki ahlaki dengeyi düşünmeye davet ediyor.
- ↳ *New York Times* çoksatanı *Marslı*'nın yazarı **Andy Weir**, **RASGELELEŞTİR** ile yakın gelecekte kuantum bilgisayar sistemiyle korunan Vegas kumarhanelerine uzanıyor ve soruyor: Bilim ve teknolojideki gelişmeler insan zekâsını yenmeye yetecek mi?

Çeviren: Bige Turan Zourbakis

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8021-99-8

DE
X